

Tuğba B. Çınar

—
Deneme
—

GÜZEL
DÜŞTÜM
İYİ ACIDI

...Ve öğrendim ki söyleyecekleri mühimse
hayat ağır konuşuyordu.

 Doğan
novus

Tuğba B. Çınar, Marmara Üniversitesi Turizm Rehberliği bölümünü bitirdi. Tasarıma olan ilgisi sayesinde uzun yıllar özel sektörde çeşitli alanlarda tasarımcı olarak hizmet verdi. Kendine özgü içerikleri ve kısa notlarıyla 2020 senesinde kurduğu @minikbinot bugün çok sevilerek takip edilen ve notları herkes tarafından paylaşılan bir sayfa oldu.

Yazarın ilk kitabı *Değişir 2020* senesinde yayımlandı.

Tuğba B. Çınar takipçilerinin “İç sesim” diye tanımladığı minik notlarının en sevilenlerini bu kitapta bir araya getirdi.

Güzel Düştüm
İyi Acıdı

GÜZEL DÜŞTÜM İYİ ACIDI

Yazan: Tuğba B. Çınar

Editör: Handan Akdemir

Yayın hakları: © Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

1. baskı / Eylül 2021 / ISBN 978-605-09-8687-7

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Feyza Filiz

İllüstrasyonlar: Tuğba B. Çınar

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

Güzel Düştüm İyi Acıdı

Tuğba B. Çınar

Hayata, sonsuz teŖekkürlerimle..

Benden aldığı, verdiği, unutturduğu ve öğrettiğı her Ŗeye..

2021

Hadi Başlayalım...

Ufacık, mutlu anlar sayesinde bunca telaşın, acının ve hengâmenin ortasında, yine de gülümseyebiliyoruz. İçimizden bir ses, bir şeylere tutunup “Geçecek...” diyor. Bugün değilse bir vakit sonra... Ayakta kalmamızı sağlayan, hayatta kalmamızı sağlayan küçük, mutlu birikimlerimiz ve anlık güzelliklerin varlığı... Her şeye rağmen, vazgeçemiyorsak bir bildiğimiz vardır elbet...

Çekmecenin birinden çıkan bir çocukluk fotoğrafı anı kurtarıyor bazen. Üzerinde koca yakalı, siyah bir önlük, yanı başında o zamanlar ömür boyu bir arada olacağınıza inandığın en yakın arkadaşın... Güneşten gözler kısılmış, yüzünüzde zoraki bir gülümseme... Niye çekildiğini bile hatırlamadığın bir kare. Fotoğraf makinesinin içinde kalan son birkaç poz bitsin de bastırılalım diye mi, bir bayramdı da hatırası kalsın mı istediler, kim bilir?

Bir kitabın arasından düşen eski bir aşka ait kurumuş bir papatyaya, ummadığımız anda bizi alıp yıllar öncesine götürüyor bazen de. Birkaç yaprağı feda edilmiş, sevip sevmediği sorgulanırken... Çoktan bitmiş de olsa aşk, sadece yaşanmış olduğu için bile iyi gelir kalbe, o papatyaya ne zamandan beri orada durduğuna göre...

Anlatmaya doyamadığımız düğün günümüz belki... Yapa-

cak bir şey bulamayınca al başa seyrettiğimiz o şenlikli halay...

Tekirin eve ilk gelişi... Bugün miskin bir kedi olsa da aklına her düştüğünde yüzünü gülümseten, yorulmak bilmeyen minik halleri...

Omuzlarındaki çillerini, lekelerini gördükçe hiçbir izi silinsin istemediğin o yaz tatili belki de. Unutulmazlar arasına kaydedilen tüm tarihler...

“Hadı bir kahve içelim...” diyen bir dost sesi çekip alıyor insanı debelenip durduğu köşeden kimi zaman da... “İyi hissetmiyorum” demene fırsat vermeden telefonu kapatınca çalan kapı zili kadar ince düşünülmüş olmak nasıl da değerli...

Bazen de hiç ummadığımız anda oluveren güzellikler gününü kurtarıyor.

Geceden sabaha çiçek açan tomurcuk, özlediğimiz birinden gelen bir mesaj, berbat bir haftanın ardından harika bir pazar kahvaltısı, hiçbir özel güne denk gelmeden gelen o armağan, onu iyileştirdiğini söyleyen sevgilin, şifa niyetine sıcak bir ıhlamur ya da seni bekleyen minik bir not başucunda, buzdolabında, bilgisayarında, telefonunda...

“İyi ki varsın...”

“Uyandırmaya kıyamadım.”

“Seni çok özledim.”

“Yorma kendini, akşam dönerken alışverişi ben yaparım.”

“Raporları tamamladığın için teşekkürler...”

“Kedinin kumunu temizledim...”

“Anne...”

Bir anda çelme takar hüzne, gama, kasvete... Bir fısıltı “İyi ki...” der... Hem de her şeye rağmen. Çünkü birinin ak-

lından geçmiş olmak, geçerken senin için bir Şeyler yapacak kadar seni önemsemesi nadide anlardandır hayatta... Tıpkı Şahit olduğun gün doğumları gibi...

İŞte tam da bu yüzden, biraz olsun bulutların dağılsın diye minik notlar bırakıyorum güne... Hani elimize bir kitap alr, gözlerimizi kapatır öylesine bir sayfasını açar ve bize bir Şeyler söylemesini bekleriz ya, tam da yle...

Okuyacaklarının hepsi ben değilim elbet, hepsi sen değilsin, hepsi senden değil ama hepsi içimizden, bizden. İster iyi bir gözlemci olduğumu düŐün, ister çok fazla yaŐanmıŐlıėım olduğunu, hepsi kabul. Ama bir bak bakalım. Hangisi seni yakalayacak, hangi his tanıdık gelecek, hangi satır göz kırpacak sana onca lafın arasından, hangisi iyi gelecek?

Hepimiz benzer yollardan geçiyoruz, benzer acılara aŐınayız, aynı Şeylere gülüyoruz neredeyse ve üç aŐaėı beş yurkarı birbirine benzer ocukluklardan geçtik... Geçmeyen yaralarımızın da büyük kısmı oradan...

Hep pozitif kalmak değil amaç, hep iyi olmak değil... Sadece yol almaya niyetli olmak... Yalnız olmadığını, aynı ve ya çok benzer Şeyleri ya yaŐıyor ya da yaŐamıŐ olduğumu zu bil diye... Her ne olursa olsun, ne kadar zor olursa olsun “Geçecek...” diye ufaktan fısıldamak için bir de. YaŐanabilecek en saçma Şey bile yaşanmış olsa, oradan bir mizah çıkar kendine. Gl, geç diye.

İŞte yle...

Sevgiyle...

Tuğba B. ınar

Bu hayatta,
hep kalbimin dikine gittim.
İyi, kötü vebali boynuma...

Ben saptım o yola, o hatayı ben yaptım. Sanki daha önce kimse, hiç hata yapmamış da bu eylemin miladı benmişim gibi davranmıyorum kendime epeydir. Gereksiz yüklenmiyorum... Zevkle taşıyorum yanılığımın izlerini.

Kandıysam kandım o yalana ama yalan da söylemişimdir. O kadar da masum değilim aslında. Birbirimize göstermekten imtina ettiğimiz huylarımızın aksine allayıp pullamıyorum kendimi, neyse o... Aynı yaranın üzerine çok kez düşmüşümdür, belki de safım biraz. Bilmiyorum.

Bir kere, çok büyük sevdim. Epey yüksekti düştüğüm yer. İrtifası öyle heyecan vericiydi ki her anına değerdiki... Kalbin, o ritimde çarpabildiğine şahit olduysan şayet defalarca aşka düşmek istersin elbet... Sonraları öğrendim, sevda denilenin güle oynaya inilen bir yokuş olduğunu.

Yüksek sesle ağladım, bağırarak şarkı söyledim ve bir meczup gibi dönüp durdum aynı derdin etrafında... Beş dakika içinde isyan, tövbe, çaresizlik ve pişmanlık, hepsini yaşadım... Düzgün, normal, alışıl gelmiş görüntümün ardında ne yangınlar gizledim kimseler yadırgamasın diye. Deli diye kime denir gayet iyi bilirken akılı başında gibi yaşayıp gittim.

Kimi zaman beni yerle bir edenleri başk şede ağırladım, kimi zaman da yerle bir ettiğim kalplerde başımı sokacak yer aradım.

Ben vazgeçtim o hedeften, tam ulaşıyorken hem de. Yılları ben heba ettim. Dizlerini d ven de benim, ardına bakmadan yol almak isteyen de. İimde oradan oraya tüm pişmanlıklarımı, tüm kayıplarımı ben taşıyacağım... Korkmasın kimse, y k olmam, y k etmem de.

Kafası karışık olan benim... Bugün ak dediğime yarın kara diyebilirim. Hayrı ve şerri ayırt etmedeki üstün yeteneğim göz önünde bulundurulursa şaşırmayacaktır kimse...

O t vbeyi ben bozdum... O günah benim. İşlemeseydim aklımda kalırdı, affedileceğini bilince bazen annesini kızdıran bir ocuk gibi şımarıyor insan işte.

Edilmeyecek o lafı ben ettim, ama çıkıp “Hak etmedi!” desin birisi de... En son s ylenecikleri, hiç söylenmemesi gerekenleri dilimin ucundan d nd remedim, ne yapaalım? Belki de olması gereken oydu, duyulması gerekenler durdurmama müsaade etmedi, olamaz mı?

Tercihlerimi sorgulatmadım, kimsenin yorumuna açmadım mevzuları. Bildiğimi okurken sanki dinliyormuşum gibi hissettirdiysem özür dilerim. Hiç dinlemedim... Söylenen ne varsa etkisinde kalmayacağım mesafede tuttum hep.

Kendimi savundum kendi kurduğum mahkemelerde... Hüküm verdiğim de oldu, beraat ettiğim de... Samaladıklarımı önce kendime itiraf ettim, “Oldu mu bu şimdi?” diye önce kendimle dalga geçtim. abalarımaya şapka çıkarıp vazgeebildiklerimle gurur duyuyorum şimdi...

Hayat, kendi yolunu çizmen gereken bir macera... Başkalarının ayak izlerini takip etmeyecek kadar da kısa...

Şöyle bir bak şaire şiir yazdıran manzaraya, ister iki mısra daha ekle ister kendi şiirini yaz en baştan... Sesinin nasıl olduğu kimin umurunda, belki de senin yorumun gerekli o şarkıya.

Elini üzerinden hiç çekme, hiç vazgeçme senden geçmemiş hiçbir hayalinden. En büyük övgüyü de, eleştiriyi de kendine yap herkesten önce. Kimsenin insafına bırakma seni, bırakılmayacak kadar değerlisin çünkü.

Kendi hikâyemi yazmayı seçtim ben, kendim olmayı... Kendim gibi sevip kendimce yanılmayı... Berbat sesime rağmen her fırsatta şarkımı söylüyorum. Hiçbir kaygıya yer vermeden, kendi devrik cümlelerimi kuruyorum nicedir. Muhtemelen yolun sonuna geldiğimde yaşanmış ne varsa hepsini seveceğim ve sırf bu yüzden biliyorum tam bitişte mutlu gideceğim...

Hep derleyip toplamaz ya insan,
hep özenmez...

Bazen koca bir günü en bol
ve tüylenmiş hırkasının içinde
geçirmek ister...

Neden mi?

Kimi geceler gün sabaha varır ama bir bakmışsın, misafirler gittikten sonra öylece bıraktığın mutfak gibi ortalık darmadağınık. Kafan, hem ufacık bir düşünceye bile yer kalmamışçasına dolu hem bomboş... İçinde ne varsa, o boşlukta duvardan duvara çarpıp, ense kökünden yükselen bir baş ağrısına sebep oluyor... Büyük bir acı desem değil, bir yenilgi desem değil... Ama içine sinmeyen, içinin almadığı bir şeyler işte...

Her sabah aksatmadan yaptığın şeyleri bir kenara bırakıp elinde kahven, okumayacağını bilsen de kitabın ve diz yapmış gri eşofmanın ile kolları bedenini neredeyse iki kez kucaklayacak kadar uzamış hırkanın içinde koca bir günü gözlerini uzaklara daldırıp geçirmek gelir içinden bazen. Daha fazlası için zorlama kendini o an. Hoş geldin... Durman gereken noktadasın.

Seni uzaktan uzağa, uzun zamandır süzen o duyguya bir bak alıcı gözüyle... Tüm uzuvlarındaki, çoktandır kendini hissettiren, herhangi bir hastalıktan kaynaklanmayan bu yorgunluğu bir yorumla bakalım. Kollarına bir sor, belki de çok sıkıldılar her gün aynı şeyleri yapmaktan ya da bacakların artık seni taşımak istemiyor sütçü beygiri gibi dönüp do-

Ömrün en dolu on yılı, otuzlardan kırklara varmaya çalışırken geçendir sanırım. Hayatı sorguladığın, sınırlarını zorladığın, yavaştan ağırlaşan bedenine rağmen ruhunun çılginca hareketlendiği yıllar...

Benim için ilk yarısı bildiklerimi unutmak, geri kalanı yerlerine yenilerini koymakla geçti... Sonuna varmadan daha gerçek, daha canlı, daha özgür, daha ben gibi hissettim.

Üç ile başlayan yaşların bitişinde, yapılacak pek çok hatayı yaptım, pek çoğundan caydım... Başka kaderleri sakince izledim... Öğrendiklerim öyle kıymetliydi ki paylaşmadan edemedim... O yüzden bu kitapta ben varım, sen varsın, hepsi ben değil, hepsi sen değilsin elbet ama hepsi bizden...

Ya geçtin ya geçmek üzeresin aynı yollardan... Geçtiysen bilmiş bir tebessüm gelip yerleşecek dudağına, henüz gelmediysen ne âlâ...

Güzel Düştüm İyi Acıdı... "İçinden geçmeyi başardığın mühim elemelerin ardından nereden geldiğini bilmediğin bir çilek kokusu çeliyordu aklını... Çünkü hayatın kaldırma kuvveti vardı." Böyle diyor Tuğba B. Çınar. Hayat yolunda umudumuzu her daim diri tutmak, kendi kalp kırıklarımıza ev yapımı merhemlerle şifa olmak için tekrar tekrar okumak ve sevdiğin herkesle paylaşmak isteyeceğiniz bir kitap...

@minikbinot

tavsiye edilen
KDV'siz
satış fiyatı

₺ 38

Seriflik no: 1940

ISBN 978-605-09-8687-7

9 786050 986877

Doğan
NOVUS